

НЕМА ТАКОЇ ПОДІ В ЖИТТІ, ПРО ЯКУ НЕ МОЖНА-Б РОСКАЗАТИ ІЩАВО І ПОПУЛЯРНО.

ЛІТЕРАТУРНА СТОРІНКА

В РОБІТНИЧІЙ ЛІТЕРАТУРІ ВІДИ-ВАЄТЬСЯ ЖИТТЯ І БОРІТЬБА ПРАЦЮЮЧОЇ КЛАСИ.

ВИПАДКИ. (Написав Джим Тюлі.)

"Жабраки Життя" — це твір відомий вже багатьом українським робітникам. Відомий він не тільки тим, що його мали нагоду читати в українському перекладі, але й бачити в кіно-театрі. Попри це сказати — в кіно-театрі цей твір оскубали, виконули все та й тільки, все, що демаскує обличчя американської демократії. Тому на сторінках книжки він багато цікавіший, соковитий, тут і нема старту перед читачем незабутні образи життя тремля, а також образи розбещеності американсько-куліської неогрантичності зглядом чорної раси, один з яких ми бачимо в імпіє наведеному оповіданні Джима Тюлі. Книжку Джима Тюлі "Жабраки Життя" видає незалежно Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство на дуже гарному папері. В ній є 31 оповідання з життя американським бродяк, які дуже легко читається. Книжка коштує лише 50 центів і її можна шукати кожну хвилину в Робітничо-Фармерській Книгарні або у нашому видавництві.

Коли-я знову вибрався в по-доріжжя, здавалося, що всі сили віддано. Тихоокеанської залізниці озброїлись проти мене. Мене тривало застудило, доки я проїждив короткі шматки до Ель-Ріо. Я нарешті приїхав туди і розділив нехитру трапезу з одним мексиканцем. Цей вечір я їдав на "екстремному балансу" поїзти, під вагоном. Позмиццало, вітер ремствував поїзд вагонами. Поїзд, поїзд, шипів пилку і каміни втору, з воли калятали по дивній вагоні, немов град по даху. Я не розкривав очей. Холодні штани і завязав мотузками, щоб охоронити ноги від вітру. Колеса торочили по сталежних рейках у нескінченному ритмі, одностайність гуркоту мало не заколисувала мене, не приспала, мимого того мене трясало, поїзд ледь-льдиш так каміни тибалили мене.

Мізи мені боліли, коли я виліз з-під вагону на вулиці в Р. Надто ранній був час для сніданку, бо дим швидко почав здійматися з хатинки біляків. Я, пам'ятаю, дивився на нефарбовані хати, миршаві чахи польовики, бридкі вулиці і радів, що я — босок на довгий вільний стеці. Сонце, здіймаючись, вишукувало неграбик хатки в біричку лаву. Та я шукав не красиве сніданку, отже, скоро почав "бомбардувати" кухніні двері". Сим домашніх хазянок виявили систематичну нечесність в одному брудному кварталі. Вони мене дракували не більш чино, ніж якби я був рознощиком книжок чи попом, що старіше на будову нової церкви. Одна зривована жінка жбурнула двері просто мені в обличчя, а коли я поквалився відійти, не виспівши мені в дитку. Жінка знов однинила двері і заретотала. Це був жорсткий пергін биссерд

ПАНТЕЛЕЙМОН КУЛІШ.

8. серпня н. р. минуло 110 років, як народився видатний український письменник Пантелеймон Куліш. П. Куліш походив із старого козацького роду, що дав нам жив у м. Вороніж коло Глухова, на Чернігівщині. Куліш учився в гімназії, але її не скінчив і потім вступив до Київського університету. Заарештований 1847 р. за участь у Кирило-Методіївському братстві, Куліш поїхав на заслання до Тули, де пробув до 1850 року. Далі Куліш працював у Варшаві, а потім жив близько м. Борзни. Літературну свою діяльність Куліш розпочав на початку 40-их років, а припинив її лише його смертю. По всіх галузях української культурної роботи Куліш активно працював і мав велику вагу в історії української літератури та громадської свідомості. З його більших художніх творів відома повість "Чорна Рада". Це перший в українській літературі зразок художньої історичної повісті. Автору пощастило відтворити історичну добу, складну й бурхаву добу — добу роздвоєння України в XVII столітті на Лівобережжя й Правобережжя України, — часи, коли українське суспільство роздірала внутрішня соціальна боротьба між козацькою старшиною та «чорним посіпством».

...не так швидко заматалося. Тоді почулося відповідь, яку я роздавав. Ні, ми його не бачили. Ми бачили тремля і ніколи не відчинимо дверей, коли думаємо, що тремля десь близько. Я чув, як чобіток шпав програв, і двері замкнулися. Я зник, коли дівчина повернулася до кухні. Як могла мій роздвигнути її підлогу? Роздвигнути вайкою різною підлогою, я ледве затамував спомини. Я намагався подякувати її. — Не знайду про це, — відповідала вона, рідкохоче, змовами на шоків. Брат дівчини гав на товаришів поїздах. Він знав все розповідати про це. Тепер він у філатії. Не розумію, чого це хазяїн отак зневажився, — морда мати дивлячись, як подемсь вдалася вулицю.

Багато пачини, коли приїжди спогляди про манарівка нересудили мене, а часом згадував жінку і дитину з червоною стрічкою та мдулим дитинками-онима. Я бачу їх і тепер, коли пишу, хоч уяс змагався роки-божаними дитинками в поїзти приволочитися з того часу.

Я згадую хату доброї жінки в пачині до центр міста, в рідках у мене був "зодух", що розгладив проблему харчування на дні. Я дійшов до будинку суду, що перебував біля скарженого поїзда. Чоловік схилився довкола суду, бачили і голосно гуляв та кохав, хто був в сервілю. З жінки-третього поверку я описав взаємні загиби грати. Скоро з жінки до юрби, що чекала доді, ступився куди-небудь мотуза. Багато зробив сумного фото. У рідких вінах мотузом на тоні, сонці, негрі, з онима, великими, як крапачки. За його єдиною хтось кри-

Забити негра, забити негра! — ремствувало багато чужослів. Затаїти йому шині Хай дусе!

Обличчя негра скоричало від жаху. З усіх боків до майстра бігли чоловіки, жінки і діти. Почувся страшний крик. І куди дивлячись, потягла мотуза зорви туди злетіло в повітря персервілює і важко падало на землю. Не стрігати! — завопило гоїсе. Хтось витрі запнузіде у вигляді вайди, бражке жахом, тремляти, влади на грунт. Навивротоного негра — потя-

ТОЧИЛО.

Мусей куліш у городі точило. Бірши, Мусей куліш, чини мусей, бо як нагостриш брусом шийку, шило, то вже сукриш не наточивши русом. І веза жив Мусей стамента, Установи коло поруба І вимата уже "патента". Першорозрядного від нього, "Аварію, накрути за рубку!" Сокиру принеси, Захарку!" Аж приїкка Мусей у пачку, — Точило уздиш шйрко. Умрило зморені хлоп'ятко І бідка порохом укріло. Хіба-ж це камінь? — Це горняк! Чортам у зуби це точило! — Нарешті вигукнула Мусей. Прощай гроті! Воно-ж не точить, а поронить! Пошам у черку-б за кадило. Податки, зоргове точило! — Татуно! "Ба! Забулись ви, води. Налити в корито, осюді. І Шийка палцем тикнула в борито. "Тю. Громоу тебе вбито! А й справді, не палив на рідонах, хрипів, Та й ремствую з гарячки на точило!

Частешко з нами теж були, Що вишрота година. Не змигну, згаряча Та, знай, руба мерши і-пача.

МАРКОВА "АНКЕТА". НОВА ПЕРЕСУВНА УКРАЇНСЬКА ОПЕРА.

Одного разу К. Марков довго запрошував і йому "анкету" запитав відповісти на які питання. Яку достоїнність Ви найбільше поважаєте в людях? Простоту. Як Ваша свідомість працює? Єдиність мети. Ваше уявлення про щастя? Борятися. Цю уявлення? Покося, — Яку хибу Ви найскорше можете вибачити? Легковірність до людей. Як хибі Вам найогидливіше? Угодство. Як Ваше найбільше бажання? Порватися з клягаси. Яку Вашу найулюбленішу поему? Шекспір, Гете. Яку Вашу улюбленішу притчу? Дідро. Яку Вашу улюбленішу героїну? Спартак, Кенлер. Яку Вашу улюбленішу колір? Червоний. Яку Вашу улюбленішу мову? Ніщо людське мені не буже. Як Ваше улюблене гасло? Піддавай все під сумніви! Товариші! Відновляйте передплату на "Укр. Роб. Вісти!"

МОЇ ПІСНІ.

Я порву вінки, що сплітались в добу ліхоліття. Пйбонду, розмету їх у попіл, у порох, у сміття. Заметь них і розсиди пісень вільних, вільних хвилі, як ті дитячки меткі, як ті дитячки меткі, легкокрилі. Огону їх сріблом, загартую можність кріпкі, дам ім крила вітри і пачху їх вогнем блисківки, пачху, хай летять мот думи-пачху метеорні, не в пачху тучні, не в безмежні блакитні простори, а в хатину людську, де в кутках оселились з дині. Мій сини прости і робочому серцею рідні, засяють воїні, як ті зорі у небі глибокім. І не буде тоді робітнич-селянини одиноким.

С. ГОПНЕР ПІД ПРАПОРОМ СВІТОВОЇ ПРОЛЕТАРСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

(Продовження.) Але фашизм не може не загострити класової боротьби, а тому її він роззиве капіталістичну стабілізацію. Загострення класової боротьби за останні два-три роки зростає з кожним днем. Робітничий клас перебуває ще в стані оборони, капіталізм наступає. Але в останніх боях (Німеччина, Польща, Чехословаччина, Франція) ясно почувається поворот. Ініціатори боротьби проти робітників, пристосовуючи свої вимоги найчастіше до передляд тарифних договорів. Капіталісти щораз частіше й частіше відповідають на це льокавтом, реформістам щораз важче наважувати робітників свою волю, боротьба починається загострюється всупереч планам профспілкової верхівки. Починаючись на економічній ґрунті, страйки переростають в політичні. Особливо українське виняток підчас лозинського страйку. Зростає вплив комуністів і представників лівої профспілкової опозиції. Все говорить про те, що в класовій боротьбі на Заході відбуваються нині передами. Очевидно, що боротьба робітничої класи не може більш лишатися тільки

наступу. Все говориться проти соціал-демокративного "уміду" і "проміжності", що пово зони виникли, відходять з позицій і теорії "мирного" переродження капіталізму, переходу до нової стадії "ультра-імперіалізму". Під час п'ятидесяти класових протинств, що відбулись процес загострення класової боротьби говорять уперті факти. Гальфердинго теорія ультра-імперіалізму, це українізація капіталізму, відомкнення відомкнення, обдурювання мас бідняки про те, що капіталізм мирним шляхом переросте в соціалізм. Збройний рив, що всі ці теорія потрібна для того, щоб відтягти маси від більшовизму, щоб примусити їх відмовитися від пролетарської революції. Проте замало переконати маси, що капіталізм не тільки логічний і що його бежа для чого повалити, бо він сам переростає в соціалізм. Щоб остаточно збити в робітників охоту на цю капіталізм і допититися до пролетарської революції, треба переконати це в однім, а саме, що в Радянському Союзі будеться не соціалізм, а капіталізм. В цім питанні соціал-демократія покладається найбільше на російських менишників, переважно на Міртова, Дана, Абрамовича. Хтось же не вому можуть просвітити їх в тому, що робиться в РСРП. Відомо, що Мартов, покійний, провідник менишників, наслідок того самого криза-

лизму, що й Гальфердинг та Кантський, тобто був "лівою" соціал-демократ. Мартов заперечував можливість переможної соціалістичної революції в колонійній імперій Росії. Він вважав, що поразка більшовицької імперіалізму. Ще 1921 року він писав: "Російська пролетарська революція знає поразки за волякою". В чому вбачав Мартов головну перешкоду до перемоги пролетарської революції в Росії? Поперше, в селянським характері країни, подруге — в її культурній відсталості. Цю "літформу" в питанні про долю Жовтневої революції запозичили шилом у Мартова "ліній" соціал-демократи. Ідейний провідник І. австрійський соціал-демократ, Отто Бавер, в своїх книжці "Більшовизм і соціал-демократія", що вийшла в світ 1920 року, писав: "В Росії пролетаріят складає лише незначну меншість і він може запанувати тільки тимчасово". "Він мусить неминуче знову втратити своє панування, як тільки селянська маса наші стане досить дозрілою. Культурно для того, щоб самі взяли владу в свої руки". "Тимчасове панування індустриального соціалізму в аграрній Росії — це тільки полум'я, що закидає пролетаріят індустриального Заходу до боротьби". "Тільки завоювання політичної влади пролетаріатом Заходу може забезпечити довгочасне панування індустриального соціалізму в Росії". Отже, панування пролетаріяту в колонійній Росії може бути тільки тимчасове. Тільки здобути політичної влади пролетаріатом Заходу врятує диктатуру пролетаріяту в РСРП від по-

НА СКЛАДІ РОБІТНИЧО-ФАРМЕРСЬКОЇ КНИГАРНІ... У НАС Є: Багатий вибір театральних п'єс, романів, наукових і економічних, соціальних і ін. Різдні ноти для хорів і сольо-співів; Різдні музичні інструменти; Перуки, мильовидла, все потрібне для драматургів; Грамофонні рекорди в грамофоні. Разом з книгарнею міститься ІНФОРМАЦІЙНЕ І ФІНАНСОВЕ БЮРО, яке дає всі поради, виконуючи різні поручення, переказує гроші до старого краю, вибрав афішейти, продає шифарти. Обслуга ТОЧНА І Дешева. Можете самі переконатися. Пишіть на адресу: WORKERS AND FARMERS BOOK STORE 460 INFORMATION & FINANCIAL BUREAU 550 Selkirk Ave., Winnipeg.